

УДК 821.111(73)

A83

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

All rights reserved including the right of reproduction
in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement
with Harlequin Enterprises ULC.

This is a work of fiction. Names, characters, places
and incidents are either the product of the author's imagination,
or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons,
living or dead, business establishments, events,
or locales are entirely coincidental.

Перекладено за виданням:

Armentrout J. L. Bitter Sweet Love : A Novella /
Jennifer L. Armentrout. — New York :
Harlequin Teen, 2014. — 464 p.

Переклад з англійської *Викторії Дорофєєвої*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Федай*

ISBN 978-617-15-1548-2

ISBN 978-0-369-76029-6 (англ.)

© Jennifer L. Armentrout, 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2025
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
і художнє оформлення, 2025

РОЗДІЛ 1

Ніщо в цьому світі не зрівняється з відчуттям польоту, коли подих прохолодного вітру пробігає розпущеним волоссям, ковзає по теплій шкірі уздовж вигину спини та між крильми. Я була так високо, аж над вершинами гірського хребта Адірондак, і коли розплющила очі, здавалося, що можу простягнути руку й торкнутися зірок чи злетіти прямісінько до раю.

Що спричинило б неабиякі проблеми. Чомусь я сумнівалася, що альфа оцінять спробу хранительки прорватися крізь їхні дорогоцінні врата. Від цієї думки я розсміялася. Сміх злетів догори і полинув за вітром. Не можна просто так потрапити до раю. Як і у випадку з пеклом, по всьому світу існують двері, які дозволяють пройти крізь них тим, хто знає, як їх знайти, і хто має підстави переступити поріг.

На превеликий жаль мого батька, кожен вечір упродовж останніх трьох років я проводила в небі. Жінкам не можна літати самостійно чи займатися чимось іншим, окрім як плодити дітей або виховувати й навчати

молодь, та жоден із чоловіків не може зрівнятися зі мною у швидкості. Принаймні жоден із тих, хто поруч, чи хто має значення, чи...

Я обірвала цей ешелон думок, поки він не зійшов із рейок і не зруйнував цей чарівний літній вечір.

Там, унизу, вершини Адірондакських гір не здавалися настільки величезними й незрушними. Ні. Вони поставали м'якими, наче зефір. Озера між вершинами переливалися, як блискучі чани з оніксом, а ліс був густим і практично непридатним для життя. Коли я перелетіла всі сорок шість піків гірського хребта, залетіла до Канади, а тоді повернулася до округу Вашингтон.

Порив вітру зачепив нижню частину моїх крил, від чого їхні загострені краї затремтіли, а потік повітря здійняв мене догори, і я ніби опинилася в бульбашці. Через зміну атмосфери та чистоту повітря легені на мить стиснулися, і я не могла вдихнути достатньо кисню.

Неспроможна зробити вдих, я відчула короткий спалах паніки, та він скоро минув, інстинкт узяв гору, і мій мозок більше не контролював тіло.

Згорнувши крила й заплющивши очі, я віддалася вільному падінню. Мозок блаженно позбавився всяких думок, так само і з грудей зник той нестерпний біль, який зазвичай ятрився там, ніби незагоєна рана. Такі моменти, коли переді мною не стояло зобов'язання перед родом, не нависала загроза смерті чи не докучали спогади про тих, кого я любила, але втратила, траплялися нечасто. Я цінувала ці короткі, прекрасні миті.

І, як завжди, дуже швидко їм настав кінець.

На півдорозі до землі я розгорнула крила і сповільнила падіння, щоб не розпластатися об гірський схил.

Кілька кілометрів ширяла над вершинами, а тоді спустилася в долину над Грінвічем і низько пролетіла над невеликим містечком.

Минуло вже шість років, але ще й досі було дивно не перейматися тим, що тебе можуть побачити люди. Ніщо не здатне так налякати людину, як істота, схожа на величезного хижого птаха, що кидається згори.

Хранителі вийшли з тіні й постали перед світом людей, коли мені було дванадцять. Як і очікувалося, у відповідь на те, що легенди й міфи перетворилися на справжнісіньку правду, серед людей зчинився певний хаос.

Упродовж тисячоліть мій рід сприймався не інакше, ніж кам'яні скульптури на верхівках будинків та церков. Такі собі горгульї. Технічно так і було, але людське зображення горгулій було дуже перебільшеним. Навіть у найпотворніших хранителів не було носів у формі цибулини чи ікл, що стирчали з пащі. Якщо задуматися, то це було досить образливо.

Але залишмо здатність неправильно інтерпретувати факти людям. Вони не просто хибно сприймали справжню сутність нашого роду, а ще й гадки не мали, що скрізь чигають демони. Дехто з демонів прийняв людську подобу, а інші не мали жодних шансів стати своїми серед людей. Але шість років тому, коли у пеклі піднялося повстання, все змінилося. І це не мало би переймати мешканців наземного світу, якби Великий Бос не прогнав із пекла сотні тисяч, якщо не мільйони демонів, від чого ті розбрелися людським царством із небаченою раніше швидкістю. Здавалося, нікому, навіть самим альфа не відомо, що саме стало причиною повстання, але рівень демонської активності по всьому світу злетів до небес. Звісно, демони і раніше змішувалися з людьми, а нам вдавалося залишатися в тіні і зберігати свою людську подобу. Але зараз від мешканців

пекла було занадто багато клопотів, і вони занадто скидалися на людей.

Альфа — ті, які всім заправляли, — наказали хранителям вийти з тіні, адже через щораз більшу популяцію демонів ми більше не зможемо приховувати власні діяння від людей.

Можна сказати, що горгульї вийшли з каменю.

Альфа були чимось на кшталт міських легенд. Я ніколи не бачила їх на власні очі, але відчувала, коли вони приходили поспілкуватися з моїм батьком. Вони були найбільш потужними з усіх ангелів, а ще найбільш моторошними. Альфа не були м'якими й пухнастими, ані приємними, ані навіть дружелюбними у своїй кращі дні. Вони дивилися на все через призму чорного й білого: зло проти добра, хибне проти праведного.

І, оскільки саме вони створили хранителів, за бажання їм також було під силу покласти край нашому існуванню. Я відштовхнула від себе ці думки. Роздуми про те, що тебе можуть знищити, псують настрої.

Після того як паніка і хаос ущухли, з'явилось мільйон запитань без відповідей, які усім вправно вдавалось ігнорувати. Більшість людей вважали нас кимось на кшталт Лох-Неського чудовиська чи Бігфуга. Така собі легенда, яка виявилась правдою.

Якби ж вони тільки знали...

Існували певні правила, яких мусили дотримуватися навіть демони, і найголовніше з цих правил полягало в тому, що люди не мусили знати про існування справжнього зла у цьому світі. Оця вся дурня про свободу волі і про те, що люди мають вірити в існування пекла й раю без жодних доказів, мені видавалася безглуздя. Якби хранителі і люди могли об'єднатися, то, може, вдалося би врятувати дуже багато людських життів, включно з життям моєї мами.

Але маємо те, що маємо. Люди або вважали хранителів супергероями, які борються зі злочинністю, або ж убачали в нас утілення диявола.

Неможливо весь час бути в плюсі.

Я приземлилася на плаский дах нашого родового маєтку, а за секунду помітила в небі ще одну тінь, яка швидко наближалася. Я зі здивуванням впізнала силует батька. Він же не мусив бути вдома! Я швидко набула людської подоби за мить до того, як батько навприсядки приземлився на край даху. Один погляд на нього, і я знала, що вже занадто пізно.

Ага. Він знав.

Трясця його крекерам.

Батько виструнчився на повний зріст, який сягав більше двох метрів. Величні крила, розгорнуті з боків його тіла, затріпотіли, коли він переступив через край, а дах затремтів під несподіваною вагою. Бачити батька в істинній подобі було страхітливим видовищем. Тіло його мало колір граніту, та й на дотик відчувалося так само твердим, через що батька та інших хранителів майже неможливо знищити. Крізь шевелюру чорного волосся прорізалися два темні роги, які закінчувалися вигнутими, злісно гострими кінчиками. Ніс був пласким, із тонкими ніздрями, а очі, зазвичай кольору сонця на світанку, зараз палали електрично-яскравим блакитним.

Він був моїм батьком, але також і головою нью-йоркського клану, тож серед усіх хранителів мав тут найбільше влади. Навіть я знала, що треба бути обережною, коли батько не в настрої. І, вочевидь, зараз був саме той момент.

Він випнув підборіддя, а його очі спалахнули.

— Жасмін.

Від цього звертання мені ніби шматок сталі на спину кинули, і я виструнчилася.

— Тату?

— Ти знову літала.

Це було не запитання.

Із його вуст це звучало так, ніби я прогулювалася в Секторі Гази, а не просто політала над горами. Я вирішила притримуватися старої гри в уникання.

— Я думала, ти в Нью-Йорку.

— Так і було, — поки батько ішов до мене, то поступово набував людської подоби. Блиск його очей згас, крила зникли під шкірою, а риси набули більш звичного вигляду. Але коли він подивився на мене згори вниз, вигляд його менш лячним не став, і я мусила зібрати всі свої сили, щоб не відвести погляду.

Темне волосся і зріст я успадкувала від батька, а все решта було маминим: світла шкіра і вигинів більше, ніж у мальовничої стежки Грінвічу.

— Де твоя сестра і Клаудія? — запитав батько.

Клаудії сорок два роки, і вона була найстаршою жінкою в нашому клані, а також нашим символічним матріархом. Більшість жінок до цього віку не доживають. Вони постійно помирають під час пологів або їх із радістю вбивають демони. Це досить тривожна тенденція. Без жінок хранителі зрештою вимруть.

— Даніка із Клаудією. — Ми по черзі відволікали старшу жінку, щоб мати змогу вислизнути з дому. — Думаю, вони зараз саме пишуть пізні плани уроків. — Або ж Даніка стукається головою об стіну. Як і я, вона добре розуміла, що сидіти замкненою в будинку (яким би гарним він не був) — це все одно, що сидіти в клітці.

Повний місяць у небі заховався за хмару, ніби підбурював мене. Я зробила глибокий вдих.

— Слухай, пробач. Я не відлітала дуже далеко. Просто...

— Це неважливо, — батько відмахнувся, а моя шкіра миттю вкрилася крихітними мурахами. Стало кепсько. Відколи це мої втечі стали неважливими? Він поклав важку долоню мені на плече й обережно стиснув. — Усе зміниться. Ти більше не зможеш літати, коли тобі заманеться.

Я вигнула брови.

— Щ-що це значить?

На його губах з'явилася усмішка, і з моїх м'язів зникла якась частка напруги. Батькова усмішка віщувала щось добре, а він не всміхався відтоді, як убили маму. На відміну від парувальних більшості хранителів, їхнє перетворилося на любовні стосунки і стало чимось більшим за обов'язок перед нашим родом. Я дурнувато сподівалася, що колись таке може статися і зі мною.

— Я маю гарні новини для тебе, Жасмін, — батько поклав руку мені на спину і підштовхнув до дверей, які вели до горішнього поверху будинку. — Ти зрадієш.

— Справді? — Наче теплі обійми, я відчула прилив захоплення. — Ти візьмеш мене з собою до Нью-Йорка? Чи до Вашингтона? — Якщо не зважати на мої пізні вечірні вільоти, я ще ніколи ніде не була, окрім цього маленького шматочка світу, а існувало так багато речей, які кортіло побачити. Від думки про це я ледь не застрибала. — Чи дозволиш мені ходити в торговий центр без Лео і цілого загону хранителів? Бо з ними дівчині справді складно ходити на шопінг. І вони відлякують людей. Тож це дещо незручно.

Кутики батькових губ сіпнулися, поки ми чекали, коли відчиняться двері. Наш будинок був розміром із якусь, як я підозрювала, старшу школу, а охоронявся так надійно, як Форт-Нокс.

— Ні. Навіть краще.